

אותו ראשון שמנצא בבית הכנסת ומאריך בבית הכנסת, אשר חילקו, שהווע זומד במרקגה של צדיק עם השכינה, והוא סוד (משל ח) ומשחררי ימצאנני. זה עולה במרקגה ראשונה. ואם תאמר, הרי שניינו, בשעה שבא הקדוש ברוך הוא לבית הכנסת ולא מוצא שם עשרה - מיד כועס. משל מלך ששלוח לכל מלכי (אנשי) המדינה שימצאו עמו ביום פלוני במקום פלוני. עד שהיו מוכנים עצם אלו בני העיר, הקדמים אחד ובא לאוטו מקום. בין כך ובין כך בא המלך ימצא לאוטו אדם שהקדמים שם. אמר לו, בני עיר פלונית היכן הם? אמר לו, אדוניו, אני הקדמת מכם והנהם הם באים אחריו לאוזו המלך. אז טוב בעני המלך וירושב שם עמו ודבר עמו ונעשה אהוב של המלך. בין כך באו כל העם והחפיכם עמיה.

אבל אם בני העיר לא באים ואחד לא מקדמים ומדבר לפניו המלך להראות בשビルם, מיד כועס המלך. מה בחוב? (ישעה ט) מודיעinati ובאי איש. ומי שדבר בא בית הכנסת - או לו שפראה פרוד! או לו שגורע מהאמונה! או לו שאין לו חלך באלה יהראל, שפראה שאין לו אלוה ולא נמצא שם, ומינהיג קלון בגבורה העלונה. כל האבעים טובים בחלום חיז מתקלה, משות שהוא כסא לירון דינים של הנשומות, והרי מדרגה אחת היא. אלא בשעה שעומדים בדני נפשות, אז הווא

צבע תכלת, והרי בארכנו. ובשעה שרואה אדם לזה האבע, נזכר אדם לעשות מצות אדוננו, כגון הנחש שהי רואים אותו

זהו קדמאות דأشפכה בבי בניישטא וארכיך בניישטא זאה חולקיה דאייהו קיימא בדרגא דעתיך בהדי שכינטא, ודא סליק בטליקו עלאה. וαι תמא הא תנין בשעתא דאתמי קדשא בריך הוא לבי בניישטא ולא אשכח תפון עשרה מיד כועס. למלכא דשלח לכל מלבי (ס"א אונש) מדינטא דישטפחוון עמיה ביום פלון בדור פלאן. עד דהו מזמני גראמייהו איינון בני מטא אקדמים חד ואתא לההוא אחר בין כך ובין כך אתה מלכא אשכח לההוא בר נש אקדמים תפון. אמר ליה בני מטא פלונית אין איינון. אמר ליה, מאריך, אין אקדימנא מפייהו והא איינון אתין אברטאי לפקידא דמלכא. כדין טב בעני מלכא ויתיב תפון בהדריה ומשטעי עמיה ואטעביד רחימא דמלכא. בין כך אתה כל עמא ואטפיאס עמיה.

אבל אי בני מטא לא אתין וחד לא אקדמים ואשפטיי קמי מלכא לאחזה בגינ hon. מיד בעס מלכא. מה בתיב (ישעה ט) מודיע באתי ואני איש. ומאן דاشפטיי בבי בניישטא ווי ליה דאחזו פרודא. ווי ליה דגרע מהימנותא, ווי ליה דלית ליה חולקא באלה דישראל דאחזו דלית ליה אלה. ולא אשתח תפון, ואנהייג קלנא בפקיפא עלאה. כל גוונין טבין בחלמא בר מתכלא בגין דאייהו כירסיא למיין דינין נשמתין והא ברגא חדא אייה. אלא בשעתא דקימאי בדיני נפשא כדין אייה גוון תכלא והא אוקימנא.

ובשעתה דחמי בר נש להאי גוון אדרבר בר נש למעד פקידא דמאריך בגוונא דנחש דהו חמאן ליה והו דחליל מקמיה

והיום יראים מפני הקדוש ברוך הוא ושם מרים עצם, ובאותה ריאה של הקדוש ברוך הוא צלה עליהם מים ומתחפשים. מי גרם להם? אוטו הנחש, אוטה רצואה שמטפלים בה. אף קב' התבלת וראיתם אותו זכרתם את כל מצות ה'. מאותה יראה שלו: דבר אחר ובאו האבדים, מי הם? אלו הצדיק וננסת ישראל שנפטרים אובדים. מנין לנו? ננסת ישראל, שפטות (וימה) על מה אבדה הארץ. לא כתוב אבודה או נאבדת, אלא אבדה הארץ, זו ננסת ישראל. הצדיק, שפטות (ישעה) הצדיק אבד. לא כתוב אבוד או נאבד, אלא אבד, והרי פרשוויה.

ואם אמר, ובאו, מאייה מקום באים האובדים הלו? אלא ננסת ישראל, מן הגולות. והצדיק, כמו שבארוה, שפטות (זהילם כן) בשוב ה' את שבית ציון, כדי שישוב למקומו ויבא להתחבר עם ננסת ישראל. ועל כן, ובאו האבדים בארץ אשורי, והשפחוו לה' בהר הקדש בירושלם. מה זה אומר? אלא שכבר היה שה王爷ים בארץ מצרים, כביכול לא יצאו ישראל מן הגולות אלא עם השכינה, כמו שבארוה, ואותם נקנים השפחוו לה'.

עוד אמר רבבי אבא, כתוב (שהקכ'ה) ה' ישמר צאתך ובוzech מעטה ועד עולם. ישמר צאתך בדור, אלא ובוzech מה זה אומר? שהרי מי שנכנס לכתחו אינו פוחד. אלא האדם הזה שם רישם קדוש לבתו בדברים של שם העליון, זה נשמר מהכל. וכש יוצא ההוא שמדורו לשער ביתו, זוקף ורואה את שם הקדוש ומעין (ניעז) בפתחו. כשהו יצא הארץ, הוא מלוחה אותו ושותר אותו. כשהו נכנס לכתחו הוא

דקודש בריך הוא ומנטרין גרמייהו, ובההוא דחילו דקדושא בריך הוא סלקא עלייהו מיא ואתבטין. מאן גרים לון, מהו נחש, ההוא רצואה דמסתכלן ביה אורף בכינש תבלת וראיתם אותו זכרתם את כל מצות י' מהו דחילו דיליה: (עד כאן מההשמות).

דבר אחר ובאוי האובדים, מאן אינון. אלין צדיק וננסת ישראל. דאקרון אובדים. מנין. ננסת ישראל, דכתיב, (ירמיה ט) על מה אבדה הארץ, אבודה או נאבדת לא כתיב, אלא אבדה הארץ, דא ננסת ישראל. צדיק, דכתיב, (ישעה ט) הצדיק אבד, אבוד או נאבד לא כתיב, אלא אבד, וזה אוקמונה.

ואי תימא, ובאו, מאן אחר אתין אלין אובדים. אלא, ננסת ישראל מן גלותא. צדיק, כמה דאוקמונה, דכתיב (זהילם כן) בשוב יי' את שבית ציון, בגין הדיותם לאטריה, וויתי לאתחברא בನנסת ישראל. ועל דא, ובאו האובדים בארץ אשורי. והשתחוו לדי' בהר הקדש בירושלים, מי קא מיררי. אלא מליה דא דהנחים בארץ מצרים, כביבול, ישראל לא יפקון מן גלותא, אלא בשכינתא, כמה דאוקמונה, וαιנו נדים השתחוו ליי'. הוא אמר רבבי אבא, כתיב, (זהילם כן) יי' ישمر צאתך ובוzech מעטה ועד עולם. ישמר צאתך תינח. אלא ובוzech, מי קא מיררי, דהא מאן דעתך לביתה לא מסתפי. אלא Hai בר נש דשי רשיימה קדישא לביתה, במליין דשמא עלאה, Hai אהנטיר מפלא. בד נפיק הוה דמדוריה? לרעה דביתה, זקייף וחייב רשיימה קדישא, ועיין (ס' גשי) בפתחה. בד נפיק בר נש, הוא אוזיף ליה, ונטיר ליה. הקדוש ומעין (ניעז) בפתחו. כשהו יצא הארץ, הוא מלוחה אותו ושותר אותו. כשהו נכנס לכתחו. ה